

Ectòrix

La versió original del discurs que Artur Mas va pronunciar l'11 de setembre de 2013

L'any passat vam publicar a [mientrastanto.e](#) [la versió original](#) que el President de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, hauria hagut de pronunciar amb ocasió de la Diada de 2012 i que finalment, per un consell d'un assessor d'imatge, va modificar fins al punt de pronunciar-ne un altre de molt més aigualit. Atès l'èxit que aquella versió original va tenir entre els nostres lectors, i el fet que el Molt Honorable ha tornat a pronunciar enguany un discurs diferent al que havia redactat en un primer moment, el nostre col·laborador [Ectòrix](#) ens ha fet arribar també la versió original del discurs de la Diada de 2013, obtinguda, un cop més, mitjançant una delicada operació d'espionatge en què van col·laborar Mata Hari i el llegendari espia de l'Alemanya de l'Est, Markus Wolf. Mientrastanto.e en reproduceix aquí les dues versions: l'oficial i l'original.

Versió oficial del discurs d'Artur Mas de l'11 de setembre de 2013

Benvolgudes i benvolguts compatriotes,

Celebrem un any més la Diada Nacional de Catalunya, la diada que ens permet commemorar i visualitzar quin és el nostre tarannà i quins són els valors que millor ens identifiquen com a poble: la tenacitat, el compromís i el refer-se davant les dificultats són el millor exemple de superació i la mostra inequívoca de la nostra voluntat de ser, voluntat que ha ajudat a construir aquest país, generació rere generació, amb persones de tot origen i condició.

Ahir vam inaugurar el Born, Centre Cultural, un espai que ens permet contemplar la història i les restes de la Barcelona de 1714, un espai que ens mostra fins a quin punt es va voler aniquilar un país, unes institucions, uns drets, una llengua i una cultura; un espai que és la prova més evident que ni la negació de totes les llibertats pot acabar amb un poble, si aquest és ferm en la seva voluntat de ser i constant en el seu esforç.

En un moment com l'actual ens cal tenir ben presents les lliçons que ens dona la història. Com ens recorden les lectures dels clàssics, una gota d'aigua no perfora la roca per la seva força, sinó per la seva perseverança. Què va fer que els catalanes i les catalanes de fa tres-cents anys, derrotats, vençuts, i amb les seves llibertats aniquilades, no renunciessin al que eren i ara puguem ser on som. Només la creença, com avui tenim, que amb les seves capacitats, amb el seu esforç i amb les seves lleis podien viure millor i tenir un futur més pròsper i més just. I aquest sentiment els va donar capacitat de resistència i força moral per començar a refer-se i, amb el pas del temps, tornar a construir el país i mantenir ben viva la flama de la pròpia identitat i del propi progrés.

Demà farà un any de la gran manifestació que va recórrer els carrers de Barcelona, que va demostrar la fermesa de la nostra voluntat col·lectiva i el nostre anhel per decidir el nostre futur democràticament, pacíficament i en llibertat. Demà tornarem a tenir una gran mostra de patriotisme, de civisme i de compromís. La tindrem en tots els actes institucionals i en els que tantes entitats del país duren a terme arreu, i la tindrem també quan centenars de milers de ciutadans enllaçaran les seves mans per expressar de nou aquest anhel de llibertat, de pau, de democràcia i de justícia social.

Com fa un any enrere, el meu paper institucional aconsella no ser-hi físicament. Tanmateix, el meu compromís avui no només és tan sòlid com el de fa un any, sinó que és clarament explícit: el poble de Catalunya ha de ser consultat l'any vinent sobre el seu futur polític. Tan ferm és el més compromís amb el dret a decidir del poble català, que, com he donat a conèixer aquests dies, estic disposat a utilitzar tots els instruments democràtics i legals a les meves mans per facilitar que els ciutadans de Catalunya puguin decidir el seu futur com a país.

De la mateixa manera que el meu compromís és inequívoc, també ho és la meva voluntat que el procés sigui gestionat amb seny: que fem bé les coses, perquè només fent molt bé les coses podrem aconseguir els nostres objectius. El full de ruta està traçat: dret a decidir, consulta, transició nacional i forma d'estat. Al costat del full de ruta hi ha un "Catalan way", una "via catalana", una manera de fer: democràcia, diàleg, legalitat, civisme, esperit pacífic i àmplies majories... i respecte a les minories, perquè qualsevol projecte de país ha d'estar al servei del país sencer, és a dir, dels set milions i mig de catalans i de catalanes.

No ens hem d'apartar ni un mil·límetre del full de ruta, però tampoc de la via catalana o manera de fer. Cal fer la transició nacional, però cal fer-la bé, i això és responsabilitat de tots.

Tot i que l'exercici del dret a decidir és l'objectiu polític més transcendent d'aquesta legislatura, i el de més impacte públic, altres reptes, objectius i desafiaments es situen al mateix nivell: aixecar el país econòmicament, redreçar-lo socialment, enaltir-lo democràticament. És a dir, passar de la recessió, a la creació de riquesa; de l'atur, a la feina; de l'aprimament de l'estat del benestar, al seu nou enfortiment; de l'amenaça sobre les polítiques públiques, a la seva garantia; del deteriorament de la confiança entre institucions i ciutadania, a un clima de transparència i de respecte mutu.

Dret a decidir, prosperitat, justícia social i qualitat democràtica són totes elles parets mestres de la casa que volem construir. Si una d'aquestes parets s'esquerda, tota la casa queda afectada; si totes estan ben dretes i construïdes, tota la casa aguanta millor. Encara que siguin instruments insuficients, fins i tot en algunes ocasions dramàticament insuficients, estem treballant a reforçar **totes** les parets mestres, amb la modèstia de saber que s'han comès errors, i amb la determinació de convertir els errors en ensenyaments i noves oportunitats.

Catalunya està treballant per deixar enrere la recessió, l'atur i l'augment de la pobresa, per aturar les retallades i estabilitzar les finances públiques, per augmentar l'èxit escolar, i poder atendre correctament les persones malaltes o les més vulnerables. La nostra Diada Nacional també és això: construir un país socialment més just, econòmicament benestant, culturalment avançat i democràticament exemplar. Quant més a prop estiguem d'aquest esperit polièdric de la Diada, més a prop estarem de la ciutat ideal que el poeta volia bastir.

I al costat de tot això, la recerca i la conquesta de la llibertat. Salvador Espriu, de qui enguany commemorem el centenari del seu naixement, ens deia: "Alça la nova casa en el solar que designes amb el nom de llibertat". I adreçant-se a Espanya proclamava: "Escolta, Sefarad: les persones no poden ser si no són lliures".

Tres segles després, l'anhel de llibertat segueix ressonant de nord a sud i de llevant a ponent, i ressona amb més força que mai.

Visca Catalunya!

Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya.

Versió original del discurs d'Artur Mas per a l'11 de setembre de 2013

Benvolguts catalans i els qui no ho sou,

Celebrem un any més la Diada Nacional de Catalunya, el dia que ens permet publicitar quin és el nostre tarannà i quins són els valors que millor ens identifiquen com a govern: les tenalles, la trifulga i el fer com si res davant les dificultats són el millor exemple de la nostra duresa i una mostra inequívoca de la nostra voluntat de ser el que sempre hem estat: els qui han dictat les regles de com construir aquest país, la generació perpètua de l'oasi català que el construeix per a una mateixa condició de persones.

Per cert, catalans, una cosa que no ve al cas: ahir vam inaugurar el Born, un espai que ens permet donar suport material al nostre discurs simbòlic i fal·laciós de la història de Catalunya, un espai del passat que utilitzem per fer veure que defensem en el present un país, unes institucions, uns drets, una llengua i una cultura que no tenen res a veure amb com eren fa tres-cents anys. És un espai que casualment hem inaugurat coincidint amb l'11 de Setembre, perquè és l'exemple que la història mal entesa d'un poble es pot fer servir en benefici d'aquella voluntat de ser el que nosaltres sempre hem estat.

Efectivament, en un moment com l'actual més interessa no oblidar el passat, sobretot allò que nosaltres volem que no oblideu. Una relectura dels clàssics ens recorda que la història és el testimoni dels temps, i això ho podem aprofitar en benefici nostre i de la raó d'Estat. Què té a veure que els catalans de fa tres-cents anys, humiliats, vexats i deixats de la mà de Déu, fossin derrotats, amb la situació on ens trobem ara? Si aquells catalans no haguessin estat vençuts per les malvades tropes centralistes de fa tres-cents anys, ara no hauríem de fer retallades. Només la creença falsa, com avui i sempre demostrem descaradament, que la lluita dels nostres descendents era la prèvia de la lluita actual per la independència, ens permet entabanar el personal i esforçar-nos a fer unes lleis que faran que el futur d'alguns sigui més pròsper que el de molts altres. No sé què sentien els catalans de llavors, però sé que jo i els meus ens sentim amb suficient desvergonyiment moral per aprofitar-nos d'una situació de desfeta social i d'apropriar-nos d'una història comuna per tal de mantenir viva la flama de la nostra identitat simulada.

Demà farà un any de la manifestació de fa un any, i dos anys de la de fa dos anys, i tres de la de fa tres anys, i quatre encara de l'anterior... i així *ad infinitum*. Durant tot aquest temps, nosaltres ens hem mantingut sempre fermes en el que diem, no canviem el nostre discurs, sempre és igual, que no es correspon l'anhel sincer del poble català de democràcia. Demà tornarem a tenir de part del poble una gran mostra de desig sincer i, en alguns casos, de compromís cívic per intentar frenar les reliscades que jo i els meus fem. Però és una mostra oportunament patriòtica que canalitzarem amb els actes institucionals. La mostra d'enllaçament de mans és molt romàntica, i ens serveix per ignorar el compromís cívic dels pocs que vulguin encerclar La Caixa com a reivindicació de sobirania i justícia socials, entesa diferentment de com jo i els meus l'entendem. Com fa un any enrere, la meva figura es faria malbé si li toqués l'aire al carrer al costat dels compatriotes que enllacin les seves mans. A més, el meu compromís envers això que tots coneixem és taaaan sòlid com fa un any i igualment clarament fluctuant: el poble de Catalunya ha de ser consultat l'any vinent, si no canvio d'opinió o convoco eleccions plebiscitàries. Taaaan ferm és el meu compromís amb el dret a decidir que, com he donat a conèixer aquests dies, estic disposat a renunciar a la consulta si pactem amb els malvats però amicals centralistes de Madrid, i estic disposat a usar tots els instruments legals per mantenir el poder a les meves mans fins al 2016, per facilitar que els ciutadans de Catalunya no s'equivoquin sobre el futur que volen.

Així com el meu compromís porta a equívocs, no hi porta, en canvi, el seny que inspira la gestió d'aquest procés: que aparentem que ho fem en benefici de tots, perquè només simulant molt bé la nostra gestió podrem aconseguir els nostres objectius. El full de ruta està retòricament traçat, per tant a la pràctica podem fer el que convingui segons aquest nostre seny. Perquè al costat del full de ruta hi ha un *Catalan Way*, una "via catalana", una manera de fer del tarannà liberal: oportunisme, equilibrisme, legalitat, patriotisme, esperit moderat i amplis acords de col·laboració... i poca entesa amb els que segueixen una "via catalana" alternativa, perquè qualsevol projecte de país ha d'estar al servei de qui es pot beneficiar de la seva apropiació, és a dir, dels pocs centenars de famílies de pur cep.

Cada dia que passa ens apartem un mil·límetre més del full de ruta traçat, però gens de la nostra manera de fer. Alguns ens hi ajuden, perquè s'autoenganyen amb la transició nacional, que segurament és responsabilitat de tots, però jo en tinc l'última paraula.

Reconec ara i aquí que el dret a decidir és l'objectiu polític primordial d'aquesta legislatura, i no la independència, però jo els confonc, perquè aquest és el que té més impacte públic i em legitima el full de ruta real. Però la legislatura s'enfronta a altres reptes, tot i que sempre es poden subjugar a la il·lusió de la independència: no frenar els rics del país, calmar-ne l'agitació social i enaltir-lo patriòticament. És a dir, passar de la molta concentració de capital, a encara més; de l'atur, a la proletarització; de l'aprimament de l'estat del benestar, a la seva privatització; de l'amenaça sobre les polítiques públiques (amenaça que en cap cas no té a veure amb el govern), a la realització d'aquesta amenaça; del deteriorament de la confiança del ciutadà, a un clima d'autoritarisme i falses aparences que la ignorin.

Dret a decidir, enriquiment, classisme social i mera legalitat democràtica són totes elles parets mestres de la casa que volem construir. Fins ara, el vaixell amb el qual navegàvem cap a Ítaca no ens hi ha portat, pel mal temporal, malgrat que jo agafava molt fermament el timó. Però amb una casa la cosa serà diferent, perquè aconseguirem que totes les parets s'aguantin dretes, i farem servir el màxim d'instruments al nostre abast per reforçar totes aquestes parets i que no s'esquerdin, perquè sabem que hem comès algun error que podria fer que la casa es veiés afectada, però dels errors s'aprèn.

La recessió no cessa, l'atur cada dia està més alt, la pobresa ja afecta una quarta part de la població; de les retallades no cal parlar-ne, i les finances públiques no les podrem establitzar si socialitzem el deute; l'èxit escolar és complicat d'arreglar i les persones malaltes han de posar-hi de la seva part per curar-se abans. En la nostra Diada Nacional fem veure que treballem per frenar-ho, però res d'això no desapareix: un país socialment desigual, econòmicament desequilibrat, culturalment apàtic i democràticament alienat. L'esperit que acompanya això es mostra igual per la Diada que en qualsevol altra dia, però l'entreteniment nacional ens ajuda a construir la ciutat ideal que volem construir.

I al costat de tot això, la il·lusió de la conquesta de la llibertat. Salvador Espriu -que cito perquè sóc així de guai, perquè en commemorarem el centenari tot i que no té a veure amb l'obra del meu govern- ens deia: "Alça la nova casa en el solar que designes amb el nom de llibertat". Però encara no l'hem assolida. Per això, en referència a la prepotència d'alguns, també advertia: "I això que diuen que tenim, i a ulls clucs ens ho hem de creure, els millors administradors que puguís desitjar".

Anys després que el meu partit comencés amb la seva obra, l'anhel de llibertat segueix ressonant i encara el podem fer servir en benefici propi, sense abandonar el joc que tant ens ha caracteritzat.

Visca la Catalunya convergent!

Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya.